

STUDIUL 11

CHEMAREA LA UCENICIE A CONDUCĂTORILOR SPIRITUALI

Dragi prieteni, în acest studiu vom vedea că prima preocupare în momentul formării conducătorilor trebuie să fie dezvoltarea spirituală a acestora. Aceasta este lecția pe care Învățătorul ne-a dat-o, iar Isus este exemplul nostru în ceea ce privește chemarea la ucenicie. Isus a format doisprezece bărbați care au zguduit lumea din zilele lor. Dar cum i-a format Isus pe acei bărbați? Este interesant ceea ce spune Luca 6:12,13:

„În zilele acelea, Isus S-a dus în munte să Se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu. Când s-a făcut ziua, a chemat pe ucenicii Săi și a ales dintre ei doisprezece, pe care i-a numit apostoli.”

Declarația lui Luca este extraordinară: *„În zilele acelea, Isus S-a dus în munte să Se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu.”* Nu a fost vorba de o simplă rugăciune înainte de începerea unui comitet de numiri, nu; nu a fost vorba nici de două sau trei rugăciuni scurte. Textul spune că *„a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu”*. Dar pentru ce atâta rugăciune? Pentru că în ziua următoare avea să aleagă doisprezece bărbați, pe care urma să-i pregătească pentru a continua lucrarea pe care El însuși o începuse. Acei bărbați urmau să se ocupe de pregătirea poporului lui Dumnezeu pentru Împărăția cerurilor și trebuiau aleși cu multă înțelepciune. Prin atitudinea Sa, Învățătorul ne-a oferit probabil, cea mai importantă lecție în ceea ce privește chemarea la ucenicie. Chemarea la ucenicie nu înseamnă doar formarea unor oameni din punct de vedere teoretic sau tehnic în domeniul conducerii; chemarea la ucenicie înseamnă formarea unor oameni spirituali și acest lucru se poate face doar prin rugăciune. Primul pas este să-I cerem înțelepciune lui Dumnezeu. Lucrarea de a face ucenici este de natură divină. Noi, oamenii, putem greși de multe ori și ne putem afla în pericolul de a alege pe baza unor criterii omenești. Putem fi sinceri, bineînțeles, dar cu toate acestea, ne putem lăsa conduși sau influențați de calitățile omenești. Dumnezeu a spus lui Samuel, cu ocazia alegerii unui rege pentru Israel în 1 Samuel 16:7:

„Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.”

Cum putem noi, oamenii, să privim așa cum privește Dumnezeu? Doar prin rugăciune. De aceea, Isus, înainte de a-i alege pe ucenici, a petrecut toată noaptea în rugăciune. Trebuie subliniat faptul că aici este vorba despre alegerea unor oameni pentru conducere, nu de alegerea creștinilor. Toți suntem chemați să fim ucenicii lui Hristos, pentru a proclama vestea bună a Evangheliei, dar numai unii dintre noi sunt chemați să fie conducători.

În partea a doua a acestui studiu, vom vedea importanța formării conducătorilor care să ajungă să fie un întreg, care să întrunească cele trei dimensiuni. Oamenii au facultăți fizice, mintale și spirituale și de aceea Spiritul Profetic spune că adevărata educație constă în dezvoltarea armonioasă a celor trei facultăți. Greșeala pe care o comit oamenii este fie aceea de a pune mai mult accentul pe experiență sau aptitudini, fie aceea de a da importanță doar aspectului spiritual. Când procedăm în felul acesta, fragmentăm ființa umană, pierdem echilibrul și dăm naștere unor lideri deformați.

Expresia *„lideri deformați”* nu este folosită în sens peiorativ; nu înseamnă că acele persoane sunt rele, ci că nu au o viziune corectă asupra lucrurilor și sunt deformați; nu au o viziune corectă asupra oamenilor și nici asupra vieții, în general. Pregătirea intelectuală este necesară. Informațiile despre diferite domenii ale vieții nu trebuie lăsate deoparte. Dar informațiile nu transformă. Puterea care transformă vine de la Duhul Sfânt. Acesta preia informațiile teoretice și le aplică diferitelor circumstanțe ale vieții, le face relevante și însemnate. Dacă noi dorim să formăm conducători spirituali, trebuie să conducem oamenii la o experiență spirituală profundă, fără a neglija informațiile teoretice, aptitudinile

sau experiența. În acest sens, Isus a fost exemplul nostru în arta de a forma conducători spirituali. În Luca 6 găsim învățături care nu se limitează doar la aspectul teoretic al pregătirii unui conducător. Isus prezintă în Luca 6 o Evanghelie practică. Învățăturile lui Isus au avut întotdeauna legătură cu realitatea practică. Isus nu a fost un filozof care prezenta teorii extraordinare despre viață. Nu! El dădea răspunsuri problemelor vieții, dar acestea proveneau chiar din viața de zi cu zi. Analizând învățăturile lui Isus este greu să spunem unde se terminau cuvintele Sale și unde începeau faptele sau unde se terminau faptele și începeau cuvintele Lui. Faptele Sale erau cuvinte și cuvintele erau fapte. Luca 1 începe în felul următor:

„Fiindcă mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită despre lucrurile care s-au petrecut printre noi.”

Aceste „lucruri care s-au petrecut printre noi” erau fapte. Luca nu este un filozof care speculează teoria; Luca este un istoric care scrie despre teoriile transformate în fapte. După aceea, versetul 2 spune:

„după cum ni le-au încredințat cei ce le-au văzut cu ochii lor de la început și au ajuns slujitori ai Cuvântului.”

Prin urmare, doar martorii oculari pot fi slujitori ai Cuvântului, adică cei care au văzut o anumită faptă. Evanghelia începe cu un Cuvânt salvator, care arată natura lui Dumnezeu, dar Cuvântul nu este doar Cuvânt, ci se transformă în viață, devine trup și devine faptă. Dacă Evanghelia ar fi fost doar un Cuvânt, atunci nu ar fi fost altceva decât retorică pură. Răspunsurile ei la problemele și tragediile vieții nu ar fi fost decât simple răspunsuri retorice. Dar când Cuvântul s-a făcut trup, răspunsurile Evangheliei la problemele vieții au devenit realități practice. Isus nu a spus doar „iubiți pe vrăjmașii voștri” ci El i-a iubit și a murit pentru cei care îl chinuiau la Calvar. Isus nu a spus doar „iertăți oamenii greșelile lor”, ci acolo, pe cruce, I-a iertat pe cei care îl crucificau. Isus nu a ținut un discurs despre ceea ce înseamnă a fi mamă, ci S-a născut dintr-o femeie, arătând importanța sarcinii de a fi mamă. El nu a filozofat cu privire la foamea oamenilor care se adunau să-L asculte, ci a înmulțit pâini și pești pentru a le-o liniști. Misiunea lui Hristos a fost o combinație extraordinară între teorie și practică și ne-a arătat că acesta este modul corect de a forma conducători. În viața unui conducător creștin, teoria și practica trebuie să fie o realitate vie. Un mare conducător, un bun conducător nu este acela care are un doctorat în domeniul conducerii; acest lucru este bun, dar nu este suficient, deoarece conducătorul trebuie să le slujească oamenilor, să-i conducă, să-i inspire și să-i motiveze. Dacă teoria nu se îmbină cu practica, rezultatul este nul.

Atunci când este vorba de formarea unui conducător există riscul de a pune accentul doar pe aspectul teoretic. Isus nu i-a căutat pe primii săi ucenici la Sinedriu, ci pe câmp, la malul mării. Aceasta este a patra parte a studiului de față. Teoria este necesară, nu o putem nesocoti, dar teoria, singură, umple inima de îngâmfare sau în cel mai fericit caz, formează conducători care plutesc pe marea profundă a ideilor, străini de problemele vieții reale. Isaia 57:15 spune:

„Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt. Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite.”

Probabil cea mai mare nevoie pentru a forma conducători este aceea de a găsi oameni umili, cu inimi zdrobite. Un conducător adevărat trebuie să accepte că nu știe tot, pentru că acesta este singurul mod în care poate învăța. Nu există conducere sănătoasă fără a învăța. Dar ce poate învăța o persoană care știe tot? Umilința, aceasta este calitatea cheie în viața unui conducător. Pavel spune în Filipeni 2,3 următoarele:

„Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși.”

Acesta este motivul pentru care un ucenic adevărat nu poate fi pregătit fără a fi condus mai întâi la Isus. Caracterul lui Isus poate fi reprodus în ființa umană, doar mergând zi de zi cu Hristos. Conducătorul nu-și dă seama de umilința sa, dar oamenii din jurul lui percep faptul că viața lui reflectă caracterul Învățătorului. Pavel spune în Filipeni 2:5-9 următoarele:

„Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce./De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult și la dat Numele, care este mai pe sus de orice nume.”

Dragi prieteni, priviți traiectoria unui conducător spiritual; Isus se smerește și Dumnezeu Îl înalță. El nu se luptă să fie în față, ci dispare, implicându-se în slujire; cu toate acestea, propria Sa viață face ca numele Său să fie înregistrat în istorie, mai presus de orice nume. Aceasta este traiectoria oricărui conducător adevărat. Conducătorul adevărat nu se luptă pentru locul din față, nu se luptă pentru a fi recunoscut, nu se luptă pentru a fi aplaudat; adevăratul conducător se ascunde, dispare, moare, dar lumea îl urmează.

Ajungem la sfârșitul acestui studiu și trebuie să vorbim despre conducătorii pe care i-a format Isus pentru a conduce Biserica Sa. Să ne întoarcem la istoricul Luca, care spune următoarele în Faptele Apostolilor 1:

„Teofile, în cea dintâi carte a mea, am vorbit despre tot ce a început Isus să facă și să învețe pe oameni, de la început până în ziua în care S-a înălțat la cer, după ce, prin Duhul Sfânt, dăduse poruncile Sale apostolilor, pe care-i alesese./După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu. Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, pe care, le-a zis El, ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți și botezați cu Duhul Sfânt.”

Se ridică următoarea întrebare după citirea acestui pasaj: cum i-a format Isus pe acei ucenici pentru a deveni conducători spirituali? Luca spune:

„Teofile, în cea dintâi carte a mea, am vorbit despre tot ce a început Isus să facă și să învețe”.

Urmărește pașii pe care îi parcurge Isus pentru a forma conducători: întâi făcea și apoi învăța. Când Isus îi învăța pe ucenici, aceștia aveau ocazia să confirme legătura dintre ceea ce văzuseră și făcuseră cu Isus, în mod practic, cu învățăturile pe care le primeau. Întrebarea este: Ce ar trebui să învățăm noi de aici? În al doilea rând, Isus le vorbea despre Împărăția lui Dumnezeu. Care este natura Împărăției lui Dumnezeu? Cum ar putea cineva să fie conducător fără să cunoască natura Împărăției lui Dumnezeu? Împărăția lui Dumnezeu este de natură spirituală și prin urmare are nevoie de conducători spirituali; conducători capabili, care să cunoască teoria, dar în primul rând să fie oameni spirituali. După aceea, Luca consemnează cuvintele lui Isus, prin care le poruncește ucenicilor să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui. Cum ar fi putut ei să-și îndeplinească misiunea fără a primi Duhul Sfânt? Dacă cei aleși conducători au de îndeplinit o misiune spirituală, atunci ei trebuie să fie oameni spirituali, iar pentru aceasta trebuie să primească Duhul Sfânt.

Dumnezeu să ne binecuvânteze și să ne ajute să nu pierdem niciodată din vedere misiunea noastră, aceea de a forma conducători spirituali, care la rândul lor să formeze o Biserică spirituală, care să se întâlnească cu Isus Hristos, atunci când va reveni în glorie.

Traducere de Astrid Daulia T. Dinescu

www.7adventist.com/studiu/